

DREPTĂȚEA

Apare în fie-care zi de lucru la amiazi.

Prețul 10 fl. pe an (pentru străinătate 37 fr.) — Numeri
singuratici 5 cr. — Taxa de inserțiune: 1 cm. □ 1 cr.,
plus 30 cr. timbru.

Toate abonamentele și taxele se plătesc în Timișoara.

Redactor responsabil: **Adrian P. Deseanu.**

Redacțiunea și Administrațiunea: Timișoara, cetate
trada Zápolya (Temesvár, Festung, Zápolyagasse,) Nr. 41
Telefon (linia de stat Viena, Budapesta, Arad) Nr. 4.

Vocea bisericii.

Timișoara, 30 Septembrie n.

Diua de mâne este un dat fatal pentru aceasta țeară, pre cum și pentru toate bisericile creștine din ea.

Cu diua de mâne legile poreclite »bisericești« intră în valoare de lege.

Aceste legi — am spus'o de nenumărate-ori — nu vor avè urmări bune nici pentru stat, nici pentru biserică, nici pentru cetățeni. Ele vor formă object de continuă ceartă.

Am spus'o destule-ori. Au spus'o mulți, au spus'o toate bisericile, dar' în van. Curentul greu al puterii de stat a înaintat ca un colos rostogolind tot ce i-a stat în cale. Dar' chiar trântiți, vom strigá neconținut.

Eată acum vocea bisericii. Este glasul ei de mamă, care în ultimul moment se adresează — nu cătră contrarii săi politici, cu cari s'a luptat în deșert până acum, ci cătră fiii săi credincioși, la cari contează.

Acest glas resună din epistolele pastorale episcopoești cu a căror publicare, din cauza marelui îngrămădirii de material urgent, începem acum. Le publicăm și noi în ordinea, în care le-am primit.

Epistola pastorală

a P. S. episcopului de Arad.

Ioan,

din îndurarea lui Dumnezeu episcop diecesan al Aradului, Orădiu-mari, Ienopolei și al Halmagiu-lui, precum și al părților adneșate din Banatul-Timișian.

Iubitului cler și popor eparchial: dar și milă de la Dumnezeu Tatăl și Domnul nostru Isus Christos!

Un eveniment mare și îngrijitoriu, ce atinge în mod simțitoriu și unele aședeminte ale bisericii noastre străbune, ne îndeamnă a ne ridicá glasul nostru și cătră voi iubit cler și popor, pre cum l'am ridicat și la locurile mai înalte; ear' acel eveniment este: intro-

ducerea căsătoriei civile și a matriculelor de stat, apoi regularea creșterii pruncilor din căsătoriile micste, decretate prin articolii de lege XXXI, XXXII și XXXIII din anul 1894, cari toate au a intrá în vieată la 19 Septembrie 1895, după calendariul nostru, sau la 1 Octombrie 1895 calendariul nou.

Este pentru noi îngrijitoriu acest eveniment, nu numai pentru-că prin asemenea legi se atribue căsătoriei caracter civil, ce-și primește valoarea de la legile civile obligatoare, pre când ea după firea ei este o instituțiune dumnezească indicată oamenilor de Dumnezeu încă la începutul lumii, apoi prin unul născut Fiul său Domnul nostru Isus Christos, ridicată la una din cele șapte taine ale legii cei noue, dar' și pentru că prin aceleași legi se atinge în mod foarte simțitoriu taina căsătoriei și prin aceasta și simțul religios al nostru al tuturor.

Din asemenea motive și îngrijiri purcând, am luptat noi ierarhii bisericii, apoi consistoarele și sinoadele noastre eparchiale la locurile competente contra introducerii căsătoriei și a matriculelor civile, dar', durere, fără rezultatul dorit, căci acelea au devenit legi, și ca atâroră trebuie să ne supunem.

Tot din asemenea motive a aflat de lipsă și congresul nostru național-bisericesc din Maiu a enunціá: »că biserica noastră ca atare numai acea căsătorie o va considerá de validă, care se va încheiá după prescrișele bisericii; de aceea toți credincioșii bisericii noastre vor avè și după introducerea căsătoriei civile — după încheierea actului civil — a primii și taina căsătoriei bisericești, amăsurat prescrișilor canonice ale bisericii.«

»Toate acele căsătorii încheiate de credincioșii bisericii noastre, cari pre lângă actul civil nu vor fi încheiate și după prescrișele bisericești, în sensul canoanelor vor fi considerate de nevalide.

Ca creștini adevărați pătrunși de învățăturile sântei maicei noastre biserici, vom ține din tot sufletul la aceste concluse congresuale; și pe lângă observarea legilor civile vom ține sus și tare căsătoria bisericească de ceea ce este, adecă: una din cele șapte taine ale sântei noastre religii, de adevărata căsătorie religioasă.

Este deci cea mai mare datorință a noastră a tuturor, dar' și cel mai mare interes al bisericii noastre străbune, a stăruí din toate puterile, ca aceste enunціate să se eșecute cu toată conștiențiositatea, și adecă:

Și prin ușă intră un bărbat în talar lung de culoare suriă, cum numai o singură persoană purtá în Paris. Nou sositul făcú numai câțiva pași și apoi se oprí privind societatea cu priviri liniștite.

Contesa de Geulis, carea făcea onorurile, păși cu un suris grațios spre dñsul.

— Dl Preville, dacă nu mă înșel? — îi dișe cu o ironiă fină.

— Nu, madame, — răspunsă acesta serios, — numele meu e Jean Jaques Rousseau. M'ai invitat de câteva-ori și acuma fac us de aceasta invitare.

— În adevăr?

— Pre cum veđi!

— Și serios pretinđi a fi autorul lui, Emil?

— Da!

— Bravo, domnule Preville! . . . Ah, domnule, în adevăr ești un artist mare, dar' autorul lui Emil' totuși nu ești DTa. Pentru a scrie o astfelu de carte se recere un spirit cu mult ager, de cât acela, de care te-ai folosit la metamorfosarea DTale!

— Eu nu sunt Preville, madame!

— Știm bine, cine și ce ești!

Bărbatul în talarul sur își increți fruntea și aruncá priviri mánioase asupra celor prezenți cari deodată erupseră în aplause.

— Bravo! Bravo! Preville!

— Am ascultat sotisele DTale, madame — dișe apoi furios — și numai de una imi pare rău, și anume, că am primit invitarea DTale. Am sperat, că voi pute demascá aci

toți nupturienții de religiunea noastră, după încheierea actului civil să primiască și sânta taină a cununiei.

Stăruințele noastre însă numai așa vor avè rezultatul dorit, dacă clerul și poporul nostru va avè purerea în vedere, că biserica străbună a fost, esto și va fi basa esistenții și dezvoltării noastre, cum și că baza bisericii străbune sunt cele trei mari virtuți teologice: credința, dragostea și speranța dimpreună cu cele șapte taine ale legii cei noue.

Este dar' cea mai imperioasă datorință a noastră, și mai ales a iubitei noastre preoțimi, a întări tot mai mult poporul în cele trei mari virtuți și în credința în cele șapte taine ale legii cei noue, făcându'l a ține sus și tare la sântenia lor și arătându-i, că cine ar desconsiderá una din acestea, ar strică biserica străbună, basa esistenței și dezvoltării noastre, convingend pre toți ai noștri, că numai făcend așa va pute biserica noastră suportá fără urmări grele și aceasta, ca și alte asemenea cercări grele.

Și noi tare credem, că atât poporul și cu atât mai vartos preoțimea și inteligența noastră, vor fi și astadatá ca totdeauna la înălțimea chiamării și intru implinirea acestei mari datorințe. Noi tare credem, că fie-care membru al bisericii noastre va înțelege, că a sosit timpul când trebuie să ne punem toți serios la lucru, preot și învățătoriu, inteligent și popor; a sosit timpul să dispară dintré noi ori-ce divergințe, și să îngrijim cu toții de susținerea religiosității și de alipirea tot mai călduroasă la biserica străbună, făcend, ca învățăturile noastre să străbatá la inima tuturor alor noștri, ear' faptele noastre bune să le fie de model; a sosit timpul, să ne interesăm cu toții ca nici când altadatá de biserica străbună, căci de n'am face aceasta, ne-am desorganisá și ar slăbi dintré noi acea puternică legătură a credinței, care în timpuri bune și rele ne-a întrunit într'o familiă mare, din care toți facem parte, și așa am păcătul greu înaintea lui Dumnezeu și a posterității.

Aceasta mare și frumoasă lucrare este mai mult a preoțimei noastre, care și după chiamare fiind angariatá la aceea, numai așa se face deamná de acea frumoasă chiamare, ca și de frumosul nume de »părinte« al poporului, și numai așa va pute trece biserica și preste aceasta grea cercare.

În grava situațiune și întré grelele împregiurări în cari ne aflăm, nici nu credem

niște nemernici și vėd acuma, că sunt tras pe sfoară! Ironiă pentru ironiă! Primește doamnă contesă asigurările disprețului meu! Adio!

Se întoarse și cu capul ridicat eși, urmărit de aplause frenetice.

— Bravo, Preville! Bravo, Bravissimo! strigá întreaga societate după dñsul. Adio Preville, adio Rousseau fals!

Asupra contesei de Geulis însă cuvintele din urmă făcuseră o impresiune adâncă. I-se păreau totuși prea sincere.

— Dumneđeule dacă ar fi posibil, murmurá încet. Dacă totuși ar fi fost dñsul . . . a avut drept să fie revoltat pentru o astfelu de tractare . . .

— Domnul Jussieu! anunță în acest moment huissierul.

Renunitul botanic și director al grădinei botanice intră și se adresá numai de cât contesei:

— Pe trepte m'am întâlnit cu domnul Rousseau, îi dișe după schimbarea obicinuitului salut. Erá foarte iritat și furios cu deosebire asupra DTale, doamnă contesă!

— În adevăr a fost Jean Jaques Rousseau, domnule Jussieu?

— De sigur! Eu sunt unul dintré amicii lui cei mai intimi. Am făcut împreună foarte multe excursiuni botanice!

— O Dumneđeule! strigá contesa consternată. Sė'l rechieme numai de cât!

Servitorii numai de cât alergară, strigand mereu: Dle Rousseau, dle Rousseau!

Foișoara „Dreptății“

O comediă în Palais-Royal.

Schiță de
Felix Lilla.
(Continuare.)

Pre când Preville își schimbá talarul cu vestminte de casă, cavalerul lamentá neînțecat despre planul lor zădărnicit. Își frecá fruntea, că se născociască o nouă combinațiă, ca să se poată scoate cu onoare din aceasta afacere. Dar' în zădar își sdrobiá capul. Nici Preville nu putú aflá ceva. Nu le veniá nici o ideiă, și ei, cari voiseră să păcălească pe alții, erau cei păcăliți.

Într'aceea în Palais-Royal începú serata.

De câte-ori se deschideá vre-o ușă — societatea întreagă începeá a șopti. Objectul tuturor șoptirilor erá sormanul cavalier și fictivul Rousseau.

Și frumoasa contesă priveá cu nerăbdare la ușă. Ducele de Orleans însă erá vesel și se pimbá de la un cunoscut până la celalalt povestindu-le, că ar fi căștigat prinsoarea și că cavalerul numai de rușine nu ar fi venit. Păreá a avè drept. Toți așteptau cu nerăbdare, dar' cavalerul nu mai sosiá.

De-o-datá fú deschisă ușa de-alargul și Hüssierul anunță tare:

„Domnul Rousseau!“

Un ah! general sbură de pe buzele celor de față.

să existe suflet de om într-o noi și cu atât mai puțin vre-un preot, care să nu voiească a conlucra din toate puterile, la delăturarea rețelor ce ne amenință, ear' întrebarea poate fi numai: cum să procedem la realizarea salutarilor noastre intențiuni? și ce ținută să luăm față de reformele cele noue politice bisericești? pentru-ca să putem lucra fără împedecare la înaintarea noastră în cultura morală religioasă și prin aceasta la scopul suprem al vieții.

Noi ținem, că pre cum atunci, când un bun părinte observă cercări grele în familia sa, învață și luminează pre toți membrii familiei, cum să treacă fără pericol preste acele cercări; tot asemenea și când un preot, un părinte sufletește observă cercări grele în poporul său, familia sa cea mare, învață și luminează pre toți poporeni săi, cum să treacă și ei preste asemenea cercări fără împedecare.

Astfelu dar' să învățăm și să luminăm și noi poporul nostru, arătându-i prin cuvântări în biserică și prin învețături și afară de biserică, la toată ocaziunea, că actul civil, ce are a se încheia la funcționarul concedat cu aceasta sub numirea de căsătorie civilă, este un act ce regulează referințele civile ale căsătoriei din punctul de vedere al legilor statului; pre când căsătoria bisericească este una dintră cele șapte taine ale legii cei noue, ce se îndeplinește prin preot în sânta biserică strămoșească, înaintea lui Dumneșu și a oamenilor, după orânduiala sântelor canoane bisericești, invocându-se darul și binecuvântarea lui Dumneșu asupra căsătorinșilor.

Să se spună poporului, că căsătoria civilă nu numai nu împedecă pe cea bisericească, ci din contră chiar și funcționarul, care a încheiat contractul civil, este îndatorat a spune părților, că prin actul sau căsătoria civilă ele n'au satisfăcut și datorinței religioase, adevă de a primi și căsătoria bisericească și prin aceasta și binecuvântarea lui Dumneșu.

Să se sfătuiească cei căsătorinși și părinții lor, ca ei intențiunea lor de căsătorie să o arate mai întâu preotului ca și până acuma, pentru ca preotul să aibă ocaziune a le da îndrumările și eventual și spriginul necesariu.

La acea ocaziune preotul le va spune, cum au a procede la însinuarea intențiunii lor și la funcționarul civil, observându-le, că acea însinuare se poate face ori prin părinți, ori prin plenipotenți, și că numai la încheierea actului civil au a se prezenta căsătorinșii în persoană, în prezența alor doi martori, cari pot fi bărbați ori femei și așa și preotul.

În fine să spună celor căsătorinși și părinților lor, că numai după încheierea actului civil vor pute primi și căsătoria bisericească, când vor merge la s. biserică cu solemnitatea îndatinată din moși și strămoși la asemenea ocaziuni.

Învățând preoții așa, își vor împlini o mare datorință către Dumneșu, către biserică străbună și popor, ear' pentru-ca învățăturile lor să fie bine primite, vor ave a convinge pre oameni la toată ocaziunea, că fiind biserică străbună cel mai prețios tesaur,

Dar' eră prea târziu.

Filosoful nu se mai află în Palais Royal. În salon domniă confuziunea cea mai mare. Toți rideau acuma pe spesele contesei, care eră necăjită asupra cavalerului, care spre nenorocirea sa chiar intră.

— Chevalier de Liriac! îi strigă contesa numai de cât. Dta ești la toate de vină!

— Eu? Cum așa? — întrebă nobilul perplex, dându-și un aer de nevinovăție.

— Dta ești de vină, că pe adevăratul Rousseau l'am ținut de cel fals și l'am tratat ca pe un atare.

— Nu pricep . . .

— Dl Rousseau, adevăratul Rousseau a fost mai înainte aci . . .

Nobilul de Liriac respiră mai ușor.

— Ah! — duse apoi rîdînd — ce mai vrei, frumoasă contesă. Ți-am fost promis să-ți aduc aci pe încăpăținatul filosof — și l'am adus. Dar' după cuvintele DTale trebuie să cred, că l'ai alungat. Aceasta nu e vina mea!

— Am creșut, că e Preville și nu Rousseau, — borborosi contesa confusă.

— Oh, cum ai putut crede așa ceva! — duse cavalerul cu indignare fățărnică. Cum ași fi cutezat să-mi bat joc în adevăr de numele unui bărbat genial, ca Rousseau? Oh, nu, nu!

— Dar' lumea întreagă vorbește . . .

— Totul a fost numai viclenie. Eu le-am compus așa. Creși doară, că cineva l'ar pute îndemna pe cale convențională pe filosoful de Geneva, să cerceteze acest palat?

scutul și adăpostul nostru în toate timpurile grele și de cercare, cel ce ar desconsideră acel tesaur prețios, acela ar strică biserică străbună, ar strică temelii existenței și a viitoriului neamului nostru, și ar fi osândit de Dumneșu și de posteritate, căci scris este: „Cine va strică biserică lui Dumneșu, strică-l va și Dumneșu pre acela.”

Din contră cel ce va învăță și luminează și va lucra la întărirea bisericei, va fi binecuvântat de Dumneșu și de oameni, căci scris este: „cela ce va face și va învăța, acela mare se va chemă întru împărăția lui Dumneșu.”

În vederea acestora, în conștelegere cu Prea Sântitul nostru Sinod episcopesc în numele lui Dumneșu și al bisericei, și în numele fericitilor noștri strămoși, cari ni-au lăsat biserică de cea mai scumpă moștenire, pentru-ca și noi să o lăsăm urmașilor noștri din neam în neam de atare scumpă moștenire, cerem și pretindem de la preoții și toți inteligenții noștri să lucre cu toții la întărirea simțului religios arătând poporului la toată ocaziunea, că fiind căsătoria una dintră cele șapte taine ale legii Domnului, cei căsătorinși numai așa vor ave binecuvântarea lui Dumneșu, dacă vor ține sus și tare la sântenia tainei și dacă după încheierea actului civil vor primi și sânta taină a cununiei.

Dacă s'a cerut cândva, ca preoții să fie la înălțimea chemării lor și să-și împlinescă acea chemare cu toată conștientitate, dacă s'a cerut cândva, ca și inteligenții noștri să se facă apostoli luminători ai poporului prin cuvinte și prin fapte, apoi aceasta se cere mai mult acum în fața reformelor de cari vorbim, și în împregiurările grele în cari ne aflăm.

Dar' pentru ca învățăturile și sfaturile preoților și ale fruntașilor noștri să fie bine primite de toți ai noștri, este neapărat de lipsă, ca cele vorbite și sfătuite să fie întărite și prin faptele celor ce le vorbesc. Și anume, când preoții și fruntașii noștri vor sfătui și îndemna poporul la evlavie și religiozitate, atunci mai întâu dînșii și familiile lor să se arate evlavioși și religioși; când preoții și fruntașii sfătuiesc pre oameni a ține sus și tare la religiunea străbună, la obiceiurile și datinile religioase, la cercetarea regulată a bisericei și alte asemenea, atunci mai întâu dînșii să dovedească strînsa lor alipire de acestea, și adevă preoții îndeplinind regulat la timp potrivit și cu toată pietatea serviciile divine și alte funcțiuni religioase, ear' la căsătoriile obveninde în familiile lor, ori ale rudeniilor și amicilor lor, preoții, rudeniile și amicii lor să fie cei dintău, cari să arate alipirea lor de biserică și ținerea mai pre sus de toate la sântenia tainei cununiei.

Să nu perdem din vedere iubitorilor, că prevădînd fericitii noștri străbuni, că întră grelele noastre împregiurări numai prin biserică ne putem desvoltă în direcțiune religioasă morală și putem înaintă tot mai mult spre scopul ce urmărăm, secolii întregi au luptat în grele suferințe pentru susținerea aședămintelor bisericești în curățenia și sântenia lor, ca să ni-le lase și nouă de îndreptare în cărările cele spinoase ale vieții; să nu perdem din vedere, că pre cum vom

— Înșasi te-ai convins, că așa-ceva e imposibil! Nu, numai talentului meu diplomatic i-a fost posibil să facă așa-ceva! — În viitoriu să nu te mai încreși celor ce bîrfesc! Dar' încrede-te totdeauna în un cavaler de Liriac!

Cavalerul eră în culmea situației și contesa simția — că a perdut lupta. Ce-i drept, un instinct îi spunea, că față de Liriac totuși aveă drept, și că numai aceasta ar fi cauza întregii confuziuni, dar' nu puteă află frul intrigei — ear' pentru Liriac vorbea prezența lui Rousseau, care în adevăr se prezentase.

Dl de Liriac câștigă și prinsoarea. Cu un suris nu prea grațios îi întinsă ducele de Orleans suma percută.

Contesei de Geulis îi părea nespuse de rău, că autorul lui Emil a fost tratat în așa mod și încă în — saloanele ei. Îi scrise o epistolă, în care își ceru scuzele — dar' epistola o primi earăși nedeschisă.

Din aceeași seară nu s'au mai vădut. Rousseau murî la 1778, cu mult înainte de erumperea revoluțiunii franceze, contesa însă trăi încă și după ea câțiva ani. Frântă de durere și sărăcitate de tot se ocupă în zilele bătrăneții cu scrierea de istorioare scurte, în cari atacă cu vehemență amintirea sufletelor nobile ca Montesquieu, Voltaire, Rousseau și Diderot, atribuind — și nu pe nedrept — operilor acestor eroi accelerarea erumperei revoluțiunii și nimicirea lucrurilor esistențe.

Byr.

ține noi, clerul și poporul, la sântenia acelora, de acuma la începutul introducerii reformelor politice-bisericești, așa se va urmă și în viitoriu, deci dar' acum la început avem mai mult a ne îndoi silințele noastre.

De și în instrucțiunea emanată din partea prea Veneratului nostru Consistoriu metropolitan, ca organ suprem administrativ, către toți preoții din metropolia noastră, se indică mai special procederea iubitei noastre preoții și ținuta iubitelui nostru popor față de amintitele reforme, și anume față de căsătoria și matriculele civile, și de creșterea pruncilor din căsătoriile mixte, totuși pentru și mai bună orientare și pentru luminarea poporului în casuri de lipsă, venim a mai recomanda iubitei noastre preoții să studieze și dînsa dispozițiunile legilor amintite și instrucțiunile ministeriale referitoare la acelea.

Comunicând acestea iubitelui nostru cler și popor spre știre, orientare și acomodare, cerem și așteptăm, ca mai ales iubita noastră preoție să înțeleagă, că introducerea atinselor reforme ar pute ave urmări grave și dureroase pentru biserică noastră dacă preoțimea nu va fi la înălțimea chemării sale, și anume, dacă nu va desvoltă pre lângă receruta înțelepciune și un zel deosebit, un tact corespunzător și o tractare și purtare părintească cu poporul, pentru a-l atrage și a-l alipi tot mai tare de biserică străbună.

Dacă preoții noștri cei bătrâni cu mai puțină învățătură, în asemenea împregiurări grele au știut desvoltă asemenea zel, purtare, tact și înțelepciune, și așa ni-au conservat ceea-ce avem mai scump, poporul și religiunea străbună, așteptăm și sperăm, că și preoții noștri de acuma cu mai multă învățătură, vor păzi cu sfințenie acea scumpă moștenire părintească și o vor cultivă și conservă și pentru urmașii noștri din neam în neam.

Rugând pe Dumneșul părinților noștri, să ne trimită la toate acestea și ajutorul său cel puternic, și împărtășindu-vă binecuvântarea noastră archiepiscopă, am rămas
Arad, în 29 August 1895.

Al vostru tuturor de bine voitoriu arhieru:

Ioan Meșianu, episcopul Aradului.

Austro-Ungaria.

Alegerile comunale din Viena. Cu ziua de Vineri s'au terminat și alegerile de deputat pentru consiliul comunal din Viena. Liberalii sunt bătuti amar. În colegiul I. antisemiții au câștigat 13 mandate, va să dică mai multe cu 7 de cât în anii trecuți. În Neubau e balotagiu. Prin aceasta antisemiții, fără un mandat, dispun de o majoritate de două terțilități, ear' când alegerea supletorie de la Neubau s'ar sfirși cu învingerea antisemiților, atunci majoritatea respectivă le va fi garantată prin cele 92 mandate. Eată cum stau antisemiții prin colegii: în colegiul I. dispun de 13, în colegiul al II-lea 32, în colegiul al III-lea 46 mandate, cu totul așadară 91 mandate.

Mulțămita eliberaților.

Adresa de mulțămire, pre care eliberații au trimis'o M. Sale, e de următorul cuprins:
Majestatea Voastră Ces. Reg. Apostolică! Prea înalte stăpâne!

Prin actul preainalt de grație M. V. C. R. A. V'ați îndurat preagrațios a ne redă libertatea.

Ajungînd în posesiunea acestui tesaur scump al vieții, primul nostru cuget, cel dintău simțemînt a fost și este espresiunea omagială a recunoștinței și mulțumitei noastre adânce.

Ca fii ai poporului român, cari din tradițiunile prețioase ale părinților și străbunilor noștri ținem cu neînfrîntă credință la virtuțile nealterate da alipire, fidelitate și iubire către înaltul Tron și glorioasa casă domnitoare, venim cu cea mai adâncă umilință la treptele înaltului Tron Al M. V. C. și R. A., ca împreună cu simțemintele aceste vfi și sincere de lealitate să dăm espresiune omagială adânc simțitei noastre recunoștințe și mulțumite pentru preainalta grație dobândită.

Rugăm cu umilință pe M. V. să binevoiti a primi preagrațios această espresiune omagială a mulțumitei noastre.

Ai M. V. C. R. A. cei mai umiliți supuși:
B u d a p e s t a, 20 Septembrie 1895.

Dr. Ioan Rațiu.	Dr. V. Lucaciu.
Iuliu Coroianu.	Dr. T. Mihali.
Gh. Domide.	Dr. Aurel Suciu.
Rubin Pația.	Dr. Barcianu.
D. Comșa.	

*

Gáll József despre grațiere. În unul din numerii lui „P. L.” domnul Gáll József face istoricul agrăției întemnițatilor pentru „Memorand”. În acest istoric dnul Gáll află de lipsă a dă publicității cele premerse, ca tot insul să se „convină”, că asupra agrăției s'a tractat cu mult mai înainte de cât a fost vorba de visita Regelui Carol la Ischl. Domnul Gáll scrie, că dnul încă în anul trecut a vorbit cu Szilágyi D. și a accentuat înaintea acestuia folosul practic al acestei dispozițiuni. Szilágyi, dice dnul Gáll, nu eră străin de ideia aceasta, dar' a dis că nu află încă de sosit timpul. Când cu desbaterea în casa magnaților a proiectelor politice-bisericești, episcopii gr. or. și gr. cat. au statorit proiectul unei petițiuni de agrăție către Monarchul. După ce au subscris petițiunea, a fost încredințat metrop. Mihali ca să o susțearnă. Mihali a vorbit cu Bánffy în privința aceasta, acesta însă încă a declarat că n'a sosit încă timpul. Peste câteva săptămâni când metropolitul Mihali voise în adevăr să susțearnă petițiunea numită, Bánffy a declarat că nu va sprijini nici când o astfel de petițiune înaintată din partea altora, și că guvernul nu va face pas în interesul agrăției, ci că guvernul va luă singur inițiativa dacă va află timpul de acomodat.

Bine, bine, domnule Gáll, dar' tot e curios cum timpul acel dărănat atât timp neacomodat și în atâtea rânduri declarat de nesosit, a sosit cam deodată cu Majestatea Sa regele României ?

România.

Inaugurarea podului „Regele Carol I.”

Cernavoda, 27 Septembrie n.

Inaugurarea podului peste Dunăre „Regele Carol I.” s'a făcut eri cu o mare solemnitate.

Serbătoarea a fost favorisată de un timp superb; peste 30,000 de oameni se aflau pe malul stâng al Dunărei și au salutată cu urale entusiaste sosirea Soveranilor și a principilor Moștenitori pe țermul României transdanubiane.

Eată amănunte asupra acestei solemnități. (Trenurile de plăcere.) Trei trenuri de plăcere au plecat din București pentru Fetești-Cernavoda cu transbordare.

S'au eliberat peste 20,000 de bilete și cu toate acestea, eri dimineață imbulzeala eră încă atât de mare, în cât casierii au fost nevoiți să refuze bilete.

De la Dunăre la Cernavoda transbordarea s'a făcut neîntrerupt până la amiazi. Valuri de călători se revărsau pe țermul Dobrogei de la 8 dimineața și până la ora 1 p. m.

(Trenul invitațiilor.) La oarele 9 și 5 m. a părăsit gara de Nord trenul invitațiilor. El aveă 27 vagoane și două locomotive.

Într'insul au luat loc membrii corpului diplomatic, clerul, înalții funcționari ai Statului, presa, și corpul inginerilor care făcea onorurile invitațiilor.

Pe drum s'a servit invitațiilor o mică gustare în tren, ca să nu fie nevoiți a aștepta prea mult până la ora banchetului.

Dealungul parcursului găriile erau frumos împodobite cu flori, verdeață și covoare naționale, și un însemnat număr de țerani veniseră de prin comunele învecinate să salute pe Soverani, pe principii Moștenitori și pe înalții lor oaspeți la trecerea lor la Dunăre.

La oare 12 și 30 trenul invitațiilor a sosit la Fetești; ei a descins aci și a înaintat pe pod la ultima lui culeă din spre țermul stâng unde au așteptat pe MM. LL. Regele și Regina, pe AA. LL. RR. Principii Moștenitori și pe Auguștii Lor oaspeți.

(Trenul Regal.) Trenul regal a plecat din Sinaia la oarele 7 și 30 m. În el se aflau și domni ministri cu doamele. El a fost salutată în gară cu urale entusiaste de mulțime și a ajuns la Fetești la ora 1 p. m.

De aci cortegiul, în fruntea căruia se aflau dnii C. Olănescu, ministrul lucrărilor publice, și d. Duca, directorul general al căilor ferate române, a înaintat pe jos pe pod până la locul unde așteptau invitații pentru punerea ultimului nit.

(La pod.) Aci Soveranii au fost întâmpinați de corpul inginerilor lucrărilor docurilor și podului și de ceialalți invitați. După ce se făc prezentarea personalului tehnic al lucrărilor, M. Sa Regele puse în mișcare presa hidraulică și se strînse ultimul nit de aur pe care se imprimă cifra Regală și data. Lucrarea podului fū astfel socotită ca sfârșită și MM. LL. Regele și Regina, AA. LL. RR. Principii Moștenitori și Auguștii oaspeți, urmați de înalții demnitari ai Statului și de dnii invitați înaintară spre pod până pe țermul Dobrogei, unde luară loc într'un pavilion în care I. P. S. S. Metropolitul Primat, încungiurat de Înaltul Cler, oficiă un serviciu religios.

(Documentul). De aci Majestatele Lor, Altelele Lor Regale și înalții oaspeți împreună cu întreg cortegiul se duseră la intrarea podului, unde dl C. Olănescu, ministrul lucrărilor publice, dădu cetire documentului, care fū așezat în zidărie, document semnat de Soverani, Principii moștenitori, Înaltul Prelat și de d-nii ministri.

(Încercările podului). După această solemnitate Curtea și Ilustrii oaspeți, cu întreg cortegiul de invitați, luară loc într'o tribună ridicată anume pe culmea dealului pentru a observă încercările podului.

După câteva minute de așteptare 15 locomotive, împodobite cu steagul tricolor, strebătură podul, cu o iuțală de 40 km. pe oară, venind din spre Fetești.

În acest moment locomotivele fluerau, ear' intrarea lor pe pod fū salutată de salve de artilerie și fluerile tuturor vapoarelor aflate în portul Cernavoda și venite în adins din Brăila, Galați și Giurgiu.

Musica intonă imnul național.

Această încercare fū salutată cu aplause și urale entusiaste din partea invitațiilor și a mulțimei.

M. S. Regele se întoarse atunci spre dl Saligny, autorul planului podului și supraveghetoriul lucrărilor, și-l felicită călduros. Dl Saligny primi în același timp și felicitările ilustrilor oaspeți și ale întregii asistențe.

După aceea un tren de persoane, cu o iuțală de 100 km. pe oară, străbătū podul în sunetul fluerelor locomotivelor, al salvelor de artilerie și în aplausele mulțimei.

Străinătate.

Budgetul militar al Franciei. (Paris, 28 Septembrie.) Comisiunea budgetară și-a început desbaterile asupra budgetului armatei. Resultatul desbaterilor de până acum e, că s'a decis a se propune camerei reducerea trupelor de zuavi și a regimentelor de vânători algeriane cu câte 6000 de oameni, ear' în budget reducerea speselor administrațiunii centrale cu 186.000 fr.

Sporirea garnizoanelor macedonene. (Sofia, 28 Septembrie.) Poarta a urcat în măsură considerabilă contingentul garnizoanelor macedonene. Dintre 76.000 de recruți ai clasei de etate ce acum a venit la asențare, al cărei contingent e cu 30.000 mai mare de cât de obicei, 22.000 sunt sortați la corpul al III-lea de armată și garnizonați în diferite puncte ale vilajetelor Monastir, Üscüb și Salonic. Pentru moment așa se pare, că insurecțiunea din Macedonia e suprimată cu desăvârșire, mai ales din cauză, că timpul începe a dá spre eamnă. Cu toate acestea însă ministeriul de războiu ia deja de pe acum toate dispozițiunile, pentru ca la primă-vară să nu se mai întâmple nici o neorânduieală.

Resunetul vorbirii lui Stoilov. (Sofia, 29 Septembrie.) Svoboda de eri aduce știrea, că consulul Turciei a cerut de la guvernul bulgar explicațiuni pentru vorbirea din urmă a ministrului-president Stoilov, referitoriu la ținuta Bulgariei în cas de războiu. (Știrea telegr. din Nr 204 al Dreptăței.) După cum afirmă Svoboda, tot-asemenea a proces și consulul României și cel al Serbiei.

Stări revoluționare în Armenia. (Londra, 29 Septembrie.) Rapoarte sosite din Varna spun, că turcii au prins de veste, că armenii în Antiochia colectează pe sub ascuns arme, pentru ca la timp bine-venit să ucidă pe turcii de acolo. În urma acesteia turcii au dat năvală asupra locuințelor creștinilor, li-au desonorat bisericile și au început cu ei bătaie; numeroși armeni și-au pierdut vieața. Știrea, că în Hamacc și Erzinghian e regim de teroare, se confirmă. O ceată de armeni aparținători comitetului revoluționar au fost prinși și închiși.

Schimbarea sistemului politic în Sërbia. (Belgrad, 29 Septembrie.) Partidul progresist în zilele din urmă și-a dat toată silința să abată pe regele și pe Natalia de la proiectata schimbare de sistem în privința guvernării, dar' încercările n'au avut succes. Cu toate, că guvernul s'a declarat gata să țină pe Milan earăși departe de țeară, totuși n'a putut ajunge la rezultatul dorit nici el.

Țarul e bolnav. (Londra, 29 Septembrie.) „Sant James Gazette” are din Petersburg senzațională știre, că țarul e bolnav și trăiește foarte retras. Și pe ministri îi primește numai în cele mai ponderoase afaceri, ear' în cele mai multe casuri îi îndrumă cu rapoartele la mamă-sa.

Puterea lumească a papei. (Londra, 28 Septembrie.) Standard are de la corespondentul său din Roma o știre cât se poate de mistică. E vorba, că papa se fi cerut părerea celor mai autorizați teologi, că dogmă e puterea lumească a papei și că poate oare re-

solvă aceasta întrebare infalibilul papa? Mai mulți episcopi și-au exprimat îndoieala asupra cestiunei, că puterea lumească a papei ar stă în oare-care legătură cu credința și moralul. Prin urmare papa nu poate usă de infalibilitatea sa în privința resolvării acestei întrebări. — Posibil, că va fi convocat un conciliu, care să resoalve cestiunea definitiv. — De alt-cum știrea are prea pregnant timbrul neverosimilității.

Epilog la „Venti Settembre.” (Genua, 28 Septembrie.) Poporațiunea de aici a făcut demonstrațiune anticlericală din cauză, că consiliul comunal a decis să deie alt nume stradei „Via venti Settembre”. Demonstrațiunea a luat dimensiuni atât de mari, în cât nici poliția, nici miliția n'a putut isbuti s'o suprime. Mulțimea s'a dus la casa orașului și nu și-a dat pace, până ce primarii n'a pus pe casă stindardul național și n'a promis, că în ședința viitoare se va dá numele „Venti settembre” unei alte strade. — Două terțialități ale consiliului comunal aparțin partidului catolic, dar' pentru aceea orașul totuși a trimis deputațiune la Roma la serbătoarea națională în tocmai ca și Neapolul și Venetia.

Cronică.

Timișoara, 30 Septembrie n.

„Noi vrem pământ!” Cetim în „Tribuna”, că dl Ilarie Banciu a fost citat la judele de instrucțiune, pentru-că astă-earnă declamase la o petrecere din Făgăras poesia lui Coșbuc „Noi vrem pământ!” În arătarea autorităților locale se afirmă într'ele altele, că acusatul a agitat la ură și nesupunere către legi, precum a tradat și intențiunea de a sparge statul prin faptul, că declamând, ar fi arătat în jos cu amândouă mâinile, voidind astfel să demonstreze, că acest pământ, cucerit de Árpád, voieste să'l împartă într'ele fiii lui Traian!...

Earăși sëlbatieși și earăși gendarmii! „Tribuna” spune următorul cas:

În comuna Sebeșul-mic neguțatoriul Nicolae Sas și tinêrul Adam Roman, după-ce au petrecut împreună într'o cârcimă din comună, au plecat în pace, liniștiți a casă.

Pe drum îi întâlnesc gendarmii din comună. Unul dintr'ele ei, maghiar, este venit abia de opt zile în sat. Eată la ce au venit: Ei au chiămat cu șiretlie pe Sas și Roman în „cancelaria” lor, au închis pe Roman în tindă, au dus pe celalalt român în cancelarie, a cărei ușe încă au închis-o, pentru-ca Roman să nu poată sări în ajutoriu și...

Începū mișelia bestiilor, începū lucrarea, care caracterizează spiritul gendarmeriei, începū crudimea, care este de sigur mai profundă de cât a Curților din Armenia.

Sasu a fost lovit cu pușca în pept, trântit pe spate, bătut cu pumnii pe față, până l'a podidit sângele; atunci l-au pus pe scaun, i-au șters sângele cu propria năframă, și l-au bătut eară...

De ce ?

Nu știe nimeni, nu pricepe nimeni. Astfel Curții nostri au torturat pe Nicolae Sas, ai cărui ochi sunt vineți de sânge, care aqi vede duplu etc.

Am vëdut cu ochii nostri pe acest tiner și am rămas îngroziți de ferocitatea cu care bestia uniformată l'a torturat.

Sfêrșind gendarmii cu Sas, l'au dat afară și au condus pe Adam Roman în odaie și au început cu el operațiunea de atrocitate orientală, Roman ne asigură, că cel puțin 40 de palme i-au dat și, povestindu-ne, fostul soldat al M. Sale lăcrimă de indignare.

† Pasteur. Unul dintr'ele cei mai mari genii ai seclului luminelor: Pasteur a murit. Dinsul a fost unul dintr'ele acei genii creatori, la cari numai intuițiunea eră mai puternică de cât cunoștiința de cauză. Știința și genul lui a eruat materialul epidemic al boalelor celor mai grozave, boalele și nevoile de seclu încoace cele mai înspăimântătoare au trebuit să capituleze înaintea operatelor sale de analiză. Pasteur s'a născut la 27 Decembrie 1822 în comuna Dole din departamentul Jura, ear' studiile și-lea făcut la Besançon și Paris.

Cestiunea maturisanților din Blașiu s'a resolvat, scrie „Unirea”, dar' resolvarea a surprins și consternat pe toți cei ce au ajuns la cunoștiința ei. Ministrul de culte și instrucțiune publică desconsiderând sentența adusă de corpul profesoral în 31 Iuliu a. c., la 14 studenți cari au absolvat clasa a VIII-a a gimnasiului nostru, nu le permite să depună matura în Blașiu, ci la alt gimnasiu. Acești 14 sunt: Tiberiu Bredicean, Victor Blașan, Eugeniu Ghelner, Eug. Lazar, V. Macaveiu, I. Mateiu, B. Micu, Al. Moldovan, Eug. Șimonca, Oct. Teslovan și T. Vasinca. Eugeniu Pantea, I. Pascu, V. Scârșeșeși, Ceilalți 19 sunt admiși la esamenul verbal de maturitate, care se va ținē la 7 și 8 Octombrie.

